

ronsana

REVISTA D'INFORMACIO I FORMACIO LOCAL

GENER 1970

STA. EULALIA DE RONSANA

N.º 13

EDITORIAL

És important saber valorar les coses. Pensar-les. No tot està ben fet: hi han coses que no es poden acceptar, és clar. És important que sapiguem veure-les.

No tot està malament. Hi ha qui mira tot el que està al seu voltant, amb ganes de tirar-ho per terra. Tot és dolent; el seu món no val la pena; se'n riu.

No podem creure això. Tant el trobar-ho tot bé com el trobar-ho tot malament és fruit de no haver-se aturat a pensar. Es diu perquè queda bé o perquè ho diuen els altres. Qui s'atura a meditar cada cosa, sap valorar-les i en troba de bones i de dolentes.

Si volem actuar en qualsevol lloc (en el nostre ambient, poble...) hem de tenir present aquestes dues condicions. Si ho trobem tot bé, farem coses inútils, que no valen la pena. En canvi si ho trobem tot malament, no farem res.

Al nostre poble és important de fer coses. Encara més: hi ha força gent que en té ganes. I també hi han possibilitats, llocs on es pot actuar. Encara que siguin pocs.

Davant d'aquest fet podem adoptar tres actituds:

Podem veure-ho des del punt de vista irònic. Ens en podem riure, perquè és poca cosa. Podem intentar desfer-ho. També podem ser derrotistes: ficar-nos entre els que volen actuar i dir que no hi ha res a fer, que la gent no es mou i que nosaltres som pocs, etc. O bé, fins i tot, podem ficar-nos en aquestes coses amb la sola finalitat de destruir-les.

La segona actitud que podem prendre fóra engrescar-nos i fer coses sense finalitat, sense sentit. Llavors podem caure en un «fer per fer» que no servirà per a res. Anirem fent fins que ens «cremem». Com que no haurérem seguit una línia, vindrà un moment que les coses que fem cauran.

Aquestes dues actituds creiem que no valen. El que sí que val, en canvi, és fer coses amb sentit: per la gent, per educar, per formar esperit de poble, etc. D'aquesta manera el què fem, tindrà força: hi veurem la conveniència o la necessitat, si hi veiem un fi.

Hauríem de saber aprofitar el que tenim. Per fer, no per desfer. Però per fer amb sentit.

Setmana de Pregària

La setmana del 18 al 25 de gener, l'Església catòlica i totes les Esglésies cristianes celebrem la «Setmana de Pregària per la Unitat dels cristians». Cada any dediquem tots els cristians vuit dies per pregar junts a l'Únic Senyor i Salvador dels homes: Jesucrist, perquè catòlics, protestants anglicans i ortodoxes, un dia, ens podem trobar en una perfecta comunió de fe i d'amor, sense cap mena de separació, com a veritable família dels fills de Déu.

Quan en una família els germans (perquè som germans tots els que ens anomenem cristians) es discuteixen, la concòrdia no retorna a base d'acusacions i menyspreus. Aquell germà que creu tenir la raó i n'està convençut, no convencerà els altres imposant-se. No és aquesta la manera cristiana (subratllo la paraula) de fer-ho. Més aviat la seva actitud ha de ser d'humilitat, de respecte, d'estimació, perquè la unitat i la germanor la constitueix el pare amb el seu caràcter de progenitor i d'animador de la família. Els fills s'agermanaran autènticament si llurs mirades convergeixen en el pare, i si únicament és l'amor del pare el que mou els fills.

Que un fill tingui tota la raó és molt difícil i quasi impossible, però, és ben cert que tots tenen el mateix pare, tenen la mateixa vida i el mateix fi.

Jesucrist ens va cridar a formar una sola família, en la que tots ens estiméssim com a germans; nosaltres, en canvi, per culpa de la nostra condició humana ens hem preocupat de mirar qui era el germà més llest, més bo o més fidel, i no ens hem adonat que en fer això judicàvem els altres i els desestimàvem. I prou sabem que no hi ha entre els cristians ningú perfecte, ningú autènticament bo. La Perfecció, la Bondat, la Veritat és Jesucrist; nosaltres el que cal és que procurem ser fidels a Ell, ...i si ho aconseguim es realitzarà la seva voluntat: la total i perfecta unitat del Poble de Déu.